

ESPERANÇA, QUEDA'T SEMPRE AMB NOSALTRES

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Aquest relat no és patrimoni meu: és el de milers de persones anònimes. Els el dedico, perquè si ens apropem a la vida de qualsevol d'elles ens adonarem que tenen un nom, un cos, unes vivències, una forma de pensar, una família i uns béns primaris que han esdevingut il·lusions esmicolades per les mancances d'un sistema fet, irònicament, per d'altres persones. Amb consciència, em pregunto què ens queda ara.

Tinc dos fills petits i una parella amb un grau de disminució que només li permet fer servir bé la part esquerra del seu cos però no té dret a cap ajut econòmic; el meu pare va morir jove, la meva mare està malalta, els meus sogres també, i no compto amb el suport d'altres familiars. Van acomiadar la meva parella de l'empresa on treballava després que els metges li donessin la baixa per un problema de salut important. Passat més de mig any, sense gairebé estalvis de la seva indemnització, vaig recórrer amb esperança als possibles organismes que ens podien donar un cop de mà: Serveis Socials, Generalitat de Catalunya, Seguretat Social i un llarg etcètera: a un ens mancaven 4,26 euros trimestrals per entrar als criteris de l'ajut; a d'altre comptaven els ingressos la declaració de renda de l'any passat, quan la meva parella encara treballava i tenia un sou! Els metges segueixen protocols sense prioritzar les peculiaritats de cada cas i no tenen prou diagnòstics per fer una revisió correcta del grau de dependència, ni del de discapacitat i, per això, encara no podem demanar una pensió per invalidesa.

La meva parella, a la meitat de la seva vida, roman al llit setze hores diàries, medicada, marejada, amb dolor, deprimida i frustrada, mentre jo he de fer les feines de la llar i cuidar tota la meva família amb menys de mil euros mensuals i un lloguer. Cada matí, quan em llevo, penso en l'esperança. És l'únic que ens queda, a mi i a aquests milers de persones sense salut o casa. Esperança, queda't sempre amb nosaltres!

Ona Muria